

Sygn. akt III KK 390/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 września 2022 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. Z.**,

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 335/19,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 7 sierpnia 2019 r, sygn. akt III K 156/18,

### **p o s t a n a w i a:**

**1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 7 sierpnia 2019 r. (sygn. akt III K 156/18) M. Z. został uznany winnym czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności o 200 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Nałożono także obowiązek naprawienia szkody. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 listopada 2021 r. (sygn. akt II AKa 335/19).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, mianowicie art 284 § 2 k.k. polegające na uznaniu, że oskarżony dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia znacznej wartości w postaci 1196 sztuk trzody chlewnej”*.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, [www.sn.pl](http://www.sn.pl)).

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), a pamiętać wypada, że Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy podzielił także zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego.

Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

Dlatego też jedynym zarzutem, jaki mógł zostać postawiony przez obrońcę w kasacji to ten dotyczący rażącego naruszenia standardu kontroli odwoławczej w zakresie uprzednio złożonej apelacji.

[as]